

Ningerea-nserării

Bragagiu

În priviri de geamuri
Dă puf alb cu-ncetul
Mai închise-s ramuri,
Mai deschis omătul.

Parcă vor să intre
Fulgii de afară
Când amurgul printre
Strâmbe crengi coboară.

Simt mai mult cu văzul
Creșteri de troiene,
Cum sporește crezul
Tremurândeii ierne.

În tăcerea moale
Pe-unde de zăpadă
Visurile goale
Purcedeau să cadă.

Că în suflet doare
De așa pustie...
Lâncedă ninsoare,
Ningere târzie.

Rătăcit în sine
Ca furnici în miriști
Pierd și pierd lumina
În muțeli de liniști.

Iară iarna paște
Turmele ei dese
Și porni a naște
Curbe înțelese.

Că le prind în minte,
Le cuprind cu duhul
Pipăind cuminte
Seara și văzduhul.

Doar nu dau de zarea
În amurg pitită...
Iar și iar ninsoarea

Cade liniștită.
Victor Bragagiu